

[Carl P. Jensen.]

tale om arbejdsstandsning. En vending som „områder, hvor arbejdets udførelse må anses for at være af væsentlig betydning for opretholdelsen af normale samfundstilstande“ er praktisk talt generel. Hvis problemet ikke var så alvorligt, ville det vel tilmed være et åbent spørgsmål, om ikke luftgynger og karruseller efter denne ordlyd ville være udelukket fra arbejdsstandsning. Nu har det ærede medlem hr. Thisted Knudsen ikke direkte anvist tvungen voldgift, men til gengæld har det ærede medlem hr. Poul Sørensen ved andre lejligheder peget på denne udvej. Om det er en realitet eller lidt politisk smådrilleri, er jeg ikke helt klar over, men det vil tiden vise. Hvor meget alvor der har været bag det ærede medlems bemærkninger om, at det konservative folkeparti ikke agter at tage hensyn til, hvad f. eks. Dansk Arbejdsgiverforening måtte mene om tvungen voldgift eller ikke tvungen voldgift, kan aldrig blive min hovedpine, det vil jeg overlade til Arbejdsgiverforeningen. Et og andet tyder på, at Dansk Arbejdsgiverforening her må lide den tort at blive ladet ude i den kolde sne. Om to så fremtrædende medlemmer af Dansk Arbejdsgiverforening som det ærede medlem hr. Adolph Sørensen og det ærede medlem hr. Axel Kristensen har den samme opfattelse, vil unægtelig være af interesse.

Jeg for mit vedkommende skal ikke ved denne lejlighed komme nærmere ind på en principiel drøftelse af voldgift eller ikke voldgift, men henvise til mine tidligere bemærkninger, der falder helt i overensstemmelse med de synspunkter, der er gjort gældende af de to hovedorganisationer. Jeg henviser her til Folketingstidende 1955-56, sp. 987-92, og jeg har ikke noget at føje til, så meget mere som det foreliggende forslag jo alene drejer sig om mæglingsfunktioner.

Ingen af hovedorganisationerne ønsker at anvende en arbejdskonflikt for konfliktens skyld, men kun som et middel i en given situation til forsvar af deres interesser. Må jeg i øvrigt sige, at de mange ord, man ellers gerne anvender i denne forbindelse, navnlig med adresse til arbejderne, har man nu i de sidste dage fået lejlighed til at give en anden adresse end den sædvanlige. Jeg tænker her på den tale, som formanden for andelsslagterierne, proprietær Røhr Laurit-

zen, for nogle dage siden holdt ved et landboforeningsmøde i Fjerritslev. Ifølge Politiken for søndag den 8. december har han her truet med at erklære regeringen krig, hvis landbruget ikke får det, han kalder en fornuftig kornpris og en forhøjelse af hjemmemarkedspriserne.

Jeg beder formanden om tilladelse til et kort citat fra Politikens referat af dette møde:

„Får vi indtryk af, at regeringen intet foretager sig, må vi gribe til det alvorlige middel, en produktionsstandsning er, og det nytter da ikke blot at standse slagterierne, men også mejerierne.“

På Politikens forespørgsel, om han kan godkende referatet, svarer proprietær Røhr Lauritzen bekræftende med en bemærkning om, at selvfølgelig vil landbruget ikke fraskrive sig retten til at strejke, hvis dets ønsker ikke imødekommes.

Her er altså ikke alene tale om en omfattende produktionsstrejke, men tillige om en lockout over for tusinder af slagteri- arbejdere og mejerister, med hvem man ikke har noget udestående, og selv om man udadtil tager afstand fra disse udtalelser, betragter dem som formet i den givne situation og nu, da vi skal tale om noget andet, siger, at de virker som en hund i et spil kegler o. s. v., så er disse udtalelser dog fremsat af denne fremtrædende mand. Endelig er sådanne tanker jo ikke helt nye inden for landbruget; landbruget vil ikke fraskrive sig retten til at strejke, og i det foreliggende tilfælde er kommissionens flertal altså kommet til en ganske tilsvarende opfattelse, også når det gælder områder inden for landbruget — det samme landbrug, som i så høj grad har haft det ærede medlem hr. Thisted Knudsen og det ærede medlem hr. Poul Sørensen bevågenhed.

Fagbevægelsen ønsker ikke at spille med musklerne, og i konsekvens af denne opfattelse har man strakt sig vidt for at give forligsbestræbelserne de bedst mulige vilkår til at undgå konflikt. Dette er fagbevægelsens motivering for at have tiltrådt forligsinstitutionens mulighed for at kræve en yderligere udsættelse på to uger i ganske særlige tilfælde. Men forudsætningerne for at kunne anvende denne udsættelsesadkomst er flere: for det første, at forligsmanden skønner, at en truende arbejds-